

BERNARDO FERNÁNDEZ

WITTE BOORDEN

Voor de fans
van *Breaking Bad*

Over het boek

Lizzy Zubiaga, de koningin van de synthetische drugs, besluit om zich vol in witwasoperaties te storten: ze wil een internationale bank opzetten voor topcriminelen. De enige die haar kan tegenhouden is ex-politievrouw Andrea Mijangos, die er nog steeds op gebrand is om Lizzy achter de tralies te krijgen.

Elders in de stad wordt een dode striptekenaar gevonden, in een kamer die vanbinnen op slot zit. Ogenscheinlijk is er geen sprake van geweld of een motief. Mijangos wordt gevraagd dit te onderzoeken, haar eerste opdracht als privédetective.

Met Lizzy en Andrea heeft Fernández twee briljante vrouwelijke personages gecreëerd, terwijl er ondertussen een fantastisch én onthutsend beeld wordt geschetst van de kartels, de overheidsinstanties en de Mexicaanse maatschappij zelf (laten we het zo zeggen: er is nog ruimte voor verbetering).

De pers over *Zwart ijs*

‘Bloedmooi en ronduit psychopathisch wreed.’ – *nrc.next*

‘Een schitterend zootje. Fabuleuze plot als waardige afsluiting.’
– *de Volkskrant*

‘Een rauwe, gewelddadige thriller met een heel eigen humor. Verfrissend en uniek.’ – *Vrij Nederland*

‘*Zwart ijs* is een woelige, broeierige thriller. Een cult-thriller, caramba.’
– Nu.nl

Over de auteur

Bernardo Fernández (1972, Mexico-Stad) schrijft romans, kinderboeken en graphic novels, waarbij hij zelf de tekeningen maakt. Met *Zwart ijs*, de voorganger van zijn nieuwste noir, won hij de eerste Premio Grijalbo de Novela. Signatuur gaf eerder ook *Drakenogen* van hem uit.

Van dezelfde auteur

Drakenogen
Zwart ijs

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl.

Bernardo Fernández

Witte boorden

Vertaald door Peter Valkenet

SIGNATUUR

2014

© Bernardo Fernández
c/o Guillermo Schavelzon & Asoc., Agencia Literaria
www.schavelzon.com
Oorspronkelijke titel: Cuello Blanco
Vertaald uit het Spaans door Peter Valkenet
© 2014 uitgeverij Signatuur, Utrecht en Peter Valkenet
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagfoto: Wil Immink Design/ Thinkstock
Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN e-book 978 90 449 7000 5
ISBN paperback 978 90 5672 481 8
NUR 305

Eerste druk, augustus 2014
Tweede druk, e-book, augustus 2014

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Norman Mailer had gelijk toen hij zei dat echte mannen (en vrouwen) niet dansen. Als we dat wel zouden doen, zou mijn danspartner Karen Chacek zijn, en daarom is deze roman opgedragen aan haar.

Mijn favoriete wapen is de blik in jouw ogen.

– AL JOURGENSEN

Het hart is een spier die bloed rondpompt, geen gevoelens.

– HUGO PRATT

1

Niets wees er in de ochtend op, zoals dat altijd het geval is op dagen die worden getekend door het onheil, dat Óscar Salgado, econoom, afgestudeerd aan de Ibero-Amerikaanse Universiteit, beurshandelaar, 42 jaar, drie kinderen, die dinsdag zou worden ontvoerd.

Terwijl hij allerlei toeren uithaalde met zijn koffie, een *latte alto* die hij volgens zijn vaste ochtendritueel had gekocht bij Starbucks, en zijn iPhone, waarop hij de BBC in Londen probeerde te vinden voor het financiële nieuws, reed Salgado in zijn gloednieuwe Jaguar XJ over Avenida Presidente Masaryk, in het centrum van Mexico-Stad.

Zorgeloos als hij was, controleerde hij nooit of de auto goed was afgesloten, en hoewel de auto automatische sloten had, was het niet ongebruikelijk dat Salgado die gewoon vergat te gebruiken.

Die ochtend had de zwaarlijvige Salgado een belangrijke vergadering in het zakendistrict Santa Fe met Alberto Suárez, zijn compagnon in het effectenkantoor Blue Chip, die om halftien zou beginnen.

Met vijfenveertig minuten de tijd om de opstoppingen bij de kruising tussen de binnenste ringweg en de Paseo de las Palmas te omzeilen, en omdat hij een kortere route dwars door Lomas de Chapultepec kende, vertrouwde hij erop dat hij op tijd zou komen.

Toen hij was gestopt voor het stoplicht op de hoek van Presidente Masaryk en Calle Molière en de koffie, de telefoon en een exemplaar van *El Financiero* om zijn aandacht streden, wist hij echter dat hij niet op tijd zou komen. Aan de andere kant van de ruit starde de loop van een automatisch pistool hem in het gezicht.

In een tijdsbestek van een paar seconden schoten tientallen gedachten door het hoofd van de zakenman. Zijn limbisch systeem gaf hem met dwingende stem opdracht het gaspedaal vol in te

drukken, het rode verkeerslicht te negeren en een ongeluk te veroorzaken om te voorkomen dat hij zou worden ontvoerd. Maar zijn koele verstand berekende snel de risico's: als de man met het wapen de trekker zou overhalen, was de kans dat hij het zou overleven klein. Bereid om zijn auto en zijn portefeuille af te geven, vervloekte hij zichzelf erom dat hij het voertuig niet had laten blinderen, zoals zijn compagnon hem had aangeraden toen hij de auto kocht.

Pas op dat moment zag hij de tweede man, die door het andere zijraam een wapen op hem gericht hield. Zonder een woord te zeggen openden ze de deuren van de auto en stapten ze in, zodat Óscar tussen hen in kwam te zitten. Hij kreeg niet eens tijd om de motor af te zetten. Terwijl hij in elke zij een wapen voelde drukken, zag hij dat het verkeerslicht op groen sprong en de eerste man gas gaf, achter het stuur van zijn auto.

'Neem de auto maar,' mompelde hij. Geen van beide mannen gaf antwoord. Hij probeerde zijn horloge af te doen, een Omega Speedmaster. De man rechts van hem gaf hem een stoot met zijn elleboog, waarna hij zijn poging staakte. De man duwde de loop van het wapen nog iets dieper in de omvangrijke buik van Óscar.

'Eén verkeerde beweging en je bent er geweest,' zei hij.

'Willen jullie geld?' probeerde Salgado te onderhandelen, zoals hij dat ontelbare keren in de bioscoop had gezien. De mannen gaven geen antwoord.

Hij probeerde hun gezichten te bekijken. Toen de man rechts merkte dat hij zijn gezicht naar hem toe had gedraaid, beval hij hem om recht voor zich uit te kijken. 'Of je moet per se dood willen,' voegde hij daar dreigend aan toe.

Terwijl ze door de straten van het welvarende district Polanco reden, nam Salgado in gedachten verschillende scenario's door. Maar op het moment dat hij zijn huis in de Calle de Edgar Allan Poe zag verschijnen, wist hij dat hij in het slechtst denkbare daarvan terecht was gekomen.

'Doe de deur discreet open,' beval de bestuurder van de auto hem.

'Ik heb de sleutels niet bij me,' loog hij. Ze zaten in zijn portefeuille.

'Dan bel je maar aan. En geen rare streken uithalen,' zei de andere man.

Hij stapte uit de auto, geflankeerd door de twee mannen, en drukte op de bel. Door de intercom klonk de stem van Bárbara, zijn vrouw. Hij zei zo kalm mogelijk: ‘Liefje, doe eens open.’

Dat was het alarmsignaal. Óscar noemde zijn vrouw nooit ‘liefje’. Ze hadden afgesproken dat dat het sleutelwoord was in geval van een ontvoering. Zo wist de ander dat het foute boel was.

De vrouw van Salgado raakte in paniek. Ze stond op het punt de deur uit te gaan voor een ontbijt met andere oud-leerlingen van de nonnenschool waarop ze had gezeten. Ze wist niet wat ze moest doen. Toen haar echtgenoot opnieuw aanbelde, sloeg haar hart over van angst.

‘Liefje, doe open ... alsjeblieft.’

Bárbara drukte op de knop waarmee de deur werd geopend. In haar wanhoop slaagde ze er nog net in het mobiele nummer van Alberto in te toetsen, de compagnon van haar man.

‘Wat is er, Babs?’ antwoordde Suárez vanuit Santa Fe.

‘Beto, problemen hier.’

Meer kon ze niet zeggen. Een harde klap met de kolf van een pistool in haar maagstreek zorgde ervoor dat ze tegen de grond sloeg.

‘Ik geloof dat u de situatie niet helemaal goed begrijpt, meneer de econoom,’ zei de man die achter het stuur had gezeten twintig minuten later, zijn wapen nog steeds op Salgado gericht.

Óscar en zijn vrouw zaten in de woonkamer met de twee mannen. De dienstmeisjes hadden een paar tikken gekregen en waren samen met de chauffeur van Bárbara in hun kamer opgesloten.

Salgado had inmiddels meer dan genoeg tijd gehad om de twee mannen te bekijken, hun trekken te bestuderen en hun alledaagse gezichten in zijn geheugen op te slaan, zodat hij later een levendig portret van ze zou kunnen schetsen.

Naast hem zat zijn vrouw zachtjes te snikken.

‘Oké, nog een keer dan,’ zei de bestuurder, die kennelijk de leider was. ‘U beschikt over financiële informatie die ons bijzonder interesseert. Om concreet te zijn: informatie over een van uw meest vooraanstaande klanten.’

Óscar voelde zijn nekharen overeind komen, zoals altijd als iemand over die vrouw begon.

‘We zijn niet uit op uw geld. Sieraden interesseren ons niet. U hoeft

geen bedragen naar andere rekeningen over te maken. We willen alleen die informatie,' vervolgde de man, alsof hij iets aan een klein kind uitlegde. Hij had een heel normaal gezicht, zodat het nog niet gemakkelijk zou worden om hem te beschrijven. Datzelfde gold voor de andere man. Het waren mannen zoals er honderden in Polanco rondliepen, twee anonieme, niet al te belangrijke kantooremployés.

'Dat lijkt me niet heel veel gevraagd, toch?'

De andere man bromde iets.

'Als ... als ik u die informatie geef ...,' het praten ging moeizaam na het pak slaag dat ze hem hadden gegeven, 'ben ik ten dode opgeschreven ...'

'Maar dan zult u wel het leven van uw vrouw hebben gered. En dat van uw kinderen.'

'Komen die zo dadelijk niet thuis van school?' vroeg de andere man.

Bárbara barstte in huilen uit.

'Ik ... ik mag dat niet doen. Het is vertrouwelijke informatie.' Hij hoestte bloed op. De klotzakken, ze hadden geen enkele blauwe plek veroorzaakt. Dit waren getrainde killers. Waarschijnlijk oud-politiemannen.

'U laat ons geen keuze, meneer de econoom. Wij hadden willen onderhandelen, laat dat duidelijk zijn.' De leider van het duo knipte met zijn vingers.

Meteen werd Bárbara door de tweede man geboeid en tegen de grond gewerkt. Óscar wilde opstaan uit zijn stoel, maar kreeg een trap in zijn maag.

'Dat dacht ik niet, doctorandus,' zei de tweede man terwijl hij zijn broek naar beneden deed.

'Doe geen domme dingen, het is wel uw vrouw,' zei de eerste.

Óscar antwoordde met een onverstaanbaar gemurmel.

'Wat zegt u, doctorandus?'

De tweede man hield een hand voor de mond van Bárbara. Met zijn andere hand zat hij al gretig aan haar borsten. Hij leek plezier te beleven aan de manier waarop de vrouw tegenstribbelde met haar benen.

'Wilt u dat we uw vrouw verkrachten, of gaat u ons die informatie geven, doctorandus?'

‘Laten we haar verkrachten.’

Krimpend van de pijn, zijn blik vertroebeld door tranen, mompelde Óscar iets onverstaanbaars.

‘Zeg dat nog eens!’ De eerste man trok het hoofd van Salgado aan zijn haren naar achteren om beter te kunnen horen.

‘Alsjeblieft ... maak haar dood, maar niet dát ... ze heeft er niets mee te maken ...’

‘De informatie, doctorandus!’

‘Ik zal mezelf moeten opofferen, vrees ik.’ Het zwijn had haar broekje al uitgetrokken. Óscar moest bijna overgeven toen hij de man aan de lingerie van zijn vrouw zag ruiken.

‘Laatste kans, doctorandus. Waar is de financiële administratie van Lizzy Zubiaga?!’

‘Alsjeblieft, ik smeeek jullie!’

Óscar Salgado, econoom, afgestudeerd aan de Ibero-Amerikaanse Universiteit, beurshandelaar, 42 jaar, drie kinderen, zat te trillen op zijn stoel. Of dat van woede of van angst was, wist hij niet. Hij had zijn ogen dichtgeknepen, en ze openen durfde hij niet. Als dat mogelijk was geweest, had hij graag ook zijn oren gesloten om Bárbara niet te hoeven horen gillen.

‘Óscar! Doe iets! Óscar!!’

Iets zorgde ervoor dat hij zijn ogen een heel klein beetje opendeed, alleen om te zien hoe zijn vrouw op de vloer in een worsteling was verwickeld met de tweede man, die haar benen uit elkaar duwde.

Salgado zag hoe de man zich op zijn vrouw stortte. Hij liet zijn hoofd hangen en kneep zijn ogen weer dicht. Hij wilde het uitschreeuwen, maar een enorm kabaal weerhield hem ervan. Het duurde even voordat tot hem doordrong dat het niet de stem van Bárbara was die hij hoorde.

Toen hij zijn hoofd oprichtte, zag hij de tweede man kronkelend van de pijn over de vloer rollen. Uit zijn onderbuik vloede een straaltje scharlakenrood bloed.

De eerste man was al net zo in de war als Óscar. Toen de drie lijfwachten van Alberto Suárez hem bevalen zijn wapen neer te leggen, deed hij wat ze zeiden.

‘Excuses dat we zo laat zijn, mijnheer,’ zei *de Bleekscheet* Ramírez,

de favoriete lijfwacht van Suárez. ‘Het verkeer was vreselijk.’ Er kwam nog rook uit de automatische Colt in zijn handen. Eén enkel, perfect uitgevoerd schot.

De tweede man lag nog steeds te kermen op de vloer. Óscar vroeg het wapen van de Bleekscheet, die het zonder tegensputteren overhandigde. De zakenman schoot drie keer, tot de man niet meer bevoog.

Óscar hielp Bárbara om op te staan. Ze omhelsden elkaar langdurig en huilden. Niemand van de lijfwachten, noch de man die de auto had bestuurd, durfde de stilte te doorbreken. Na een paar minuten slaagde Salgado erin om aan zijn vrouw te vragen of het een beetje ging. Nadat ze ja had gezegd, beval hij: ‘Haal mijn golfclubs.’

Bárbara begreep niet waarom haar man dat vroeg, maar vertrok naar de kamer waar de sportspullen lagen om aan het verzoek te voldoen. De ontvoerder wist echter onmiddellijk wat hij van plan was en urineerde in zijn broek.

Later belden de Salgado’s naar de school van de kinderen. Ze gaven de kinderen opdracht om niet de schoolbus te nemen en haalden ze daarna op met de koffers al gepakt. Beschermd door de drie lijfwachten bracht Óscar zijn gezin naar de luchthaven, waar hij ze op de eerste vlucht naar San Diego zette om een paar dagen door te brengen in hun huis in Chula Vista.

‘Weet je echt zeker dat je het gaat redden in je eentje, schat?’ vroeg Bárbara aan haar man, die was meegelopen naar de vertrekhal.

‘Ik weet het zeker, schat. Doe de groeten aan de Rojo’s en wees voorzichtig.’

Ze gaven elkaar een lange kus, wat ze sinds de geboorte van hun oudste kind niet meer hadden gedaan. Het gezin ging aan boord van het vliegtuig. Óscar liep terug naar de ruimte waar de drie gorilla’s op hem stonden te wachten.

Toen de Bleekscheet naar Salgado toe kwam voor instructies, zag de zakenman dat hij lichtjes mank liep.

‘Wat hebben jullie met ze gedaan?’ vroeg Salgado, die onmiddellijk weer verhardde.

‘De lijken zijn weggewerkt, mijnheer.’

‘De ellendelingen. Het eerste wat ze van je stelen is je rust,’ brieste

Óscar, terwijl hij voor zich zag hoe hij met zijn golfclubs het gelaat van de eerste man had verminkt.

‘Ik heb ook slecht nieuws, baas.’

‘Nog meer?’

‘Het lijkt erop dat ze van de DEA waren.’

‘Hoe weten jullie dat?’

‘*De Apache* herkende ze van zijn tijd in Los Angeles. Hij zegt dat een van hen hem er een keer bij heeft gelapt.’ Hij doelde op een van de andere lijfwachten, die in Californië een paar jaar in de gevangenis van Chino had doorgebracht.

Óscar voelde hoe een ijskoude leegte zich in zijn borst nestelde. Dat was niet best, de DEA achter hem aan. Als de DEA drugsgelden kon witwassen, kon ze alles. Tot en met zijn vrouw verkrachten. Waren die agenten op eigen houtje bezig? Waren ze undercover? Onmogelijk met zekerheid te zeggen. Terwijl ze naar de auto liepen, bleef Óscar verzonken in gedachten.

‘En nu, mijnheer?’

‘Naar het kantoor. Het is dinsdag. Vandaag is onze wekelijkse vergadering.’

2

Het was in Parijs dat ik je echt miste.

Ik liep over de Boulevard Saint-Michel. Of was het Saint-Marcel? Ik weet het niet meer. Alle straten van Parijs lijken min of meer op elkaar. Het zijn mooie straten. Jammer alleen dat alles zo oud is.

Ik wandel veel. Dat zal wel niemand geloven. Twee dagen geleden heb ik nieuwe laarzen gekocht, van Doc Martens, in een winkel vlak bij het Louvre. Die wilde ik altijd al hebben. Maar ze zijn zo duur. Of althans, dat waren ze.

Naar het Louvre ben ik gegaan omdat je daar nu eenmaal heen moet. Ik liep rechtstreeks naar de dingen die verplichte kost zijn. Ik rende bijna naar de *Nikè van Samothrake*. 'Geef geen vleugels aan wat niet kan vliegen,' zei mijn moeder toen ik tiener was.

Op die leeftijd werd ik altijd verliefd op jongens die niet verliefd op mij waren, zoals jij. Wie kan er ook houden van een vrouw als ik?

'Geef ze geen vleugels,' zei ze, en ik moest aan haar denken terwijl ik de *Nikè* stond te bekijken. Zou zij kunnen vliegen, zo zonder hoofd?

Vliegen.

Deze hele reis heb ik alleen maar businessclass gevlogen, heb ik je dat al verteld?

Op het vliegveld van Mexico-Stad, waar de reis begon, zei die tuthola van de luchtvaartmaatschappij die omriep dat de boarding ging beginnen dat 'op dit moment alleen de reizigers in de prioriteitsklasse worden verzocht om naar voren te komen'. Toen ze mij zag, trok ze een wenkbrauw op en zei ze: 'Businessclass?'

Ik kon het niet laten, ook al zou ik het gewild hebben, om haar bij de revers van haar mantelpakje te pakken, haar naar me toe te

trekken en te zeggen: ‘Hoezo, zie ik er niet uit als iemand die businessclass vliegt?’ Je had haar gezicht moeten zien, ze had het niet meer van angst.

Feit is dat ik niet bepaald gekleed ga als iemand met veel geld.

Daar zat ik dan, diep weggezakt in mijn ruime vliegtuigstoel, zonder me te bewegen. Ik wilde niet de indruk wekken dat ik daar niet op mijn plaats was. Niet meer dan ik toch al het gevoel had. Ik was bang dat al die zakenmensen en dure vrouwen mijn postcode zouden raden.

Dure vrouwen, dat zei mijn moeder ook altijd.

‘Passagier Andrea Mijangos, passagier Andrea Mijangos, wilt u zich melden,’ klonk het door de intercom terwijl we onze riemen aan het vastmaken waren.

‘Dat ben ik,’ zei ik zachtjes. Ze zouden me toch niet uit het vliegtuig komen halen omdat ze dachten dat ik een psychiatrisch geval was?

Dat deden ze niet. Geld doet wonderen, zo bleek maar weer.

Hoe het ook zij, ik hield me de hele vlucht gedeisd. Ik nam zelfs geen enkel glaasje wijn. Grof gebekt en grof gebouwd, maar goed gedresseerd.

Dat is alweer lang geleden. Weken. Twee of drie maanden. Of nog langer? Ik weet het niet, de tijd gedraagt zich heel vreemd als je aan het reizen bent.

Ik wilde weg uit Mexico. Ik wilde afstand nemen van jou en mijn herinneringen aan jou. Van mijn broer en zijn Amerikaanse vrouw. Van mijn oude werk bij de politie. Van de nachten alleen waarin ik tot vier uur ’s nachts Quake speelde, Tecate light dronk en pretzels at.

Van jou.

Maar waar was ik gebleven?

O ja, ik was in het Louvre, bij de *Nikè*. Daarna ging ik naar de zaal waar de *Mona Lisa* hangt, met drommen fotograferende Japanse toeristen eromheen. Of zouden het Chinezen zijn geweest? Ik keek haar recht in haar glimlachende gezicht. Wat valt er te lachen, stomme trut? dacht ik. Dat moet ze wel geestig hebben gevonden, want ze bleef glimlachen.

Van *La Gioconda* liep ik rechtstreeks naar de *Venus van Milo*. Ik keek een tijdje naar haar heupen en bedacht dat niemand een

vrouw tegenwoordig meer zo zou laten poseren in een reclamespot of op de cover van een tijdschrift.

Zou Venus dikke armen hebben gehad, zoals ik? Misschien dat ze ze daarom heeft laten afsnijden. Jij mocht altijd graag in mijn armen bijten.

Curieus. Dat ik hier ben, heb ik aan jou te danken. Aan het lot dat jij had gekocht. Van de Melate-loterij. Aan de prijs die jij had gewonnen en die je niet meer kon innen.

Ik ben weggevlucht van alles wat ik had. Mijn werk. Mijn familie. Jouw afwezigheid. Ik heb altijd al willen reizen. Zonder financiële beperkingen. Zonder terug te moeten omdat er weer gewerkt moest worden. En nu ik het doe, verveel ik me.

Maar ik ben hier ook naartoe gekomen, alles moet gezegd, om Lizzy Zubiaga op te sporen, de vrouw die een zieke geest opdracht had gegeven om jou te vermoorden. Om haar te vinden in Europa. Om haar sporen te volgen.

Ik jaag zonder succes op mijn prooi.

Ik besluip haar met het geduld van een harpoenier. Ik zoek haar in de roddelbladen, waar ze op foto's soms op de achtergrond te zien is, verstopt in het publiek bij de opening van een nieuwe discotheek in Frankfurt of een vernissage in Barcelona.

Ik had gedacht dat ik in Parijs dichterbij haar zou kunnen komen. Niet dus.

Ik weet alles over haar leven. Welk parfum ze gebruikt. Wat voor kleding ze draagt. De cupmaat van haar bh. Ik ken zelfs de naam van haar financieel adviseur en het effectenkantoor in Mexico dat haar geld witwast.

Ik doe nu al maanden onderzoek naar haar. Ze is goed. Ze laat weinig sporen achter, alleen kleine dingetjes die moeilijk te volgen zijn.

Maar onmogelijk is het niet. De bitch is niet onzichtbaar. En waar ze ook is, ik vang altijd een glimp van haar op.

Maar haar naderen, dichterbij komen ... nee. Ze is een schaduw die achter mijn rug wegglipt. Ze is een Moby Dick die precies op het moment dat de harpoen het water raakt de diepte in duikt. Ze is het monster dat wegvlucht terwijl dr. Frankenstein haar achtervolgt in een slee.

Jawel, ik mag dan grof in de mond en grof gebouwd zijn, maar ik heb heus wel een paar boeken gelezen.

Waarom vertel ik je dit allemaal?

Ik was op de luchthaven gearriveerd met een klein koffertje en had tegen de vrouw achter de balie de zin uitgesproken die ik altijd al had willen uitspreken: 'Een ticket voor de eerste vlucht naar Europa waar nog plaats op is.'

Ze had me aangekeken alsof ik gestoord was, maar me wel een ticket verkocht.

Zo kwam ik in Londen terecht. Daarvandaan begon ik me te verplaatsen.

Barcelona, Madrid, Sevilla. Daarna Valencia. Een cruiseschip naar Italië. Milaan en Rome. Met het vliegtuig naar Zwitserland. Vervolgens Brussel, en ten slotte Parijs. Een ijsje eten in mijn hotelkamer, Franse televisiefilms kijken waar ik niets van begrijp. Naar buiten om te wandelen. Crêpes en baguettes eten. Aan jou denken.

Op een dag was ik op weg naar het Picasso-museum, in de buurt van metrostation Saint-Paul, toen een of andere mafkees naar me toe kwam en me in het Frans iets vroeg terwijl hij naar een plattegrond wees.

'*Ai dont espic french,*' zei ik. Dat en '*Áyam lost.*'

Maar hij drong erop aan dat ik hem iets aanwees op de kaart. Daar was ik mee bezig toen twee lelijkerds met Arabische gezichten '*Police!*' tegen me riepen en hun politiepenningen tevoorschijn haalden, die ze voor mijn neus hielden.

O, kut, dacht ik, want dat waren speelgoedbadges.

Een van de twee vroeg me om mijn paspoort. '*Papiers,*' zei het stuk verdriet. De andere sloeg dreigend zijn armen over elkaar.

Andreaatje, dacht ik, ze pikken jou eruit omdat je loopt te dagdromen. Toen begreep ik dat de mafkees met de plattegrond, nadat hij had vastgesteld dat ik geen Frans sprak, de anderen een signaal had gegeven en dat ze me nu wilden beroven als de eerste de beste naïeve toerist.

Een kunstje dat wel zal werken bij Amerikanen. Of Zweden. Maar niet bij een Mexicaanse die op straat fruit heeft verkocht.

Ik dacht alleen maar wat een ongelooflijke sukkels het waren dat ze mij hadden uitgekozen.

Ik liep op de grootste af, die ongeveer even lang was als ik en maar over mijn paspoort bleef zeiken, en keek hem strak in de ogen. Op het moment dat ik zijn aandacht had, knipoogde ik naar hem en liet ik mijn tong over mijn lippen gaan.

Toen ik de verbazing op hun gezichten zag, gaf ik hem een kopstoot op zijn neus. Ik voelde de neusbrug breken.

Ik gaf ze geen tijd om te reageren. De andere schopte ik zo hard in zijn maag dat hij meteen op de grond lag. Dat hadden ze niet verwacht, dat dat dikke wijf er zo hard in zou gaan.

De twee lelijkerds lagen allebei op de grond. Ik draaide me om naar de mafkees met de plattegrond, die kleiner was dan ik, en ik zweer je dat ie in zijn broek scheet toen ik me op hem wierp. Hij liet niet eens de plattegrond los.

Ik gaf hem een strafping die hem nog lang zal heugen.

Ik liet ze achter op het trottoir. Op geen enkel moment verscheen er politie. 'Flics' heten ze daar. Niet één heb ik er gezien.

'Doorgesnoven hoerenzones!' riep ik terwijl ik wegliep. Die van de plattegrond spuugde ik in zijn gezicht. Het spuug mengde zich met het bloed dat uit zijn neus stroomde.

Die dag had ik eindelijk weer het gevoel dat ik leefde.

Wat ik erg miste, realiseerde ik me, was het gewicht van een pistool, die bobbel in je schouderholster. Maar ik kan niet meer gewa-pend reizen. Niet zoals toen ik nog bij de politie werkte.

Daarom nam ik de volgende dag de metro naar Saint-Denis, een Arabische wijk in het noorden van de stad. Het station waarvan mijn *Lonely Planet* zegt dat je er niet moet uitstappen. En ik liep en ik liep.

Is dit gevaarlijk? dacht ik. Tjonge, wat is het hier gevaarlijk. Ik herinnerde me dat ik in Colonia La Doctores patrouilleerde, samen met *de Smeerlap* Bustamante, die kleine schoft die later is vermoord. Dat was pas eng.

Maar hier ...

Ik was op zoek naar een drugs crimineel. Zo eentje met het gezicht van een echte rat. En het duurde niet lang tot ik een als hiphopper geklede zwarte Afrikaan tegenkwam. Waarom willen ze toch allemaal op die Amerikaanse gangsters lijken? Ik zei hem recht op de man af dat ik een pistool wilde kopen.

De Afrikaan keek me geschrokken aan. Waar komt dat rare mens ineens vandaan? Hij had me niet verstaan, onder andere omdat ik geen Frans spreek en hij uiteraard geen Spaans. Maar als man en vrouw van de straat begrepen we elkaar ook zonder woorden.

‘Paf paf,’ zei hij, waarbij hij een gebaar maakte alsof hij met een pistool schoot. ‘Oké, hoeveel?’ Hij stond zich in allerlei bochten te wringen en bleef maar gebaren maken. En zich van de domme houden. Ik denk dat hij dacht dat ik een stille was, of weet ik veel wat.

Afijn. Hij zei dat ik op hem moest wachten en ging ervandoor op een fiets. Ik bedacht dat het in die stad gemakkelijker was om hasj te kopen dan een wapen, maar al snel kwam hij terug met een in een doek gewikkeld voorwerp. Ik haalde het uit de doek en wat denk je, jerommeke van me?, het was een fucking Taurus PT92! ‘Hoeveel?’ vroeg ik. ‘Duizend euro,’ antwoordde hij, en ik: ‘Ja hoor, neem je moeder in de maling.’ Dus ik gaf hem driehonderd en hij liep tevreden weg. Ik ook, blij om weer een wapen achter mijn riem te voelen.

Waarom vertel ik dit ook alweer? Right, omdat ik door de straten van Parijs liep, in de buurt van het museum, met het pistool achter de broekband, op nieuwe laarzen, toen ik op een Chinees restaurant stuitte dat leek op de Chinese restaurants waar jij me altijd mee naartoe nam. Dus ik ging naar binnen bij Li Ka Fu, zo heette het, en bestelde pekingeend, waar jij zo gek op was.

Toen de pekingeend werd gebracht, samen met een biertje, zo’n Tsing Tao, die jij Tsjing Gao noemde en die naar pis smaken, en ik een eerste hap had genomen, barstte ik in janken uit, omdat het me allemaal zo aan jou deed denken. Iedereen keek naar me met een blik van ‘die is niet goed snik’, maar ik bleef aan één stuk door huielen, en eten. En op dat moment ging mijn mobiel.

Het was mijn broer, Santiago, vanuit Mexico, die me skypte op mijn iPhone. Al jankend nam ik op.

‘Hé, waar ben je,’ vroeg hij, alsof ik om de hoek bij zijn huis stond.

‘Ik ben hier. In Parijs.’

‘Wat doe je daar?’

‘Ik ben aan het eten.’

‘Wat eet je?’

‘Chinees.’

‘In Parijs?’

En ja, op dat moment voelde ik me inderdaad een belachelijke idioot.

‘En jij, wat ben jij aan het doen?’ vroeg ik om van onderwerp te veranderen.

‘Ik ben thuis, aan het tekenen.’ Spraakzaam als altijd, allebei. Zo staan we ook bekend. Heb ik je ooit verteld dat mijn broer striptekenaar is?

Superhelden. Hij heeft zijn eigen personages gecreëerd. Zijn comics worden in de Verenigde Staten gepubliceerd. Ze gingen er zelfs een film van maken. Of dat hebben ze al gedaan, dat weet ik niet meer.

‘Luister, zusje, ben jij nog steeds van plan om een eigen detectivebureau te beginnen?’

Hij vroeg het zo serieus dat ik er bang van werd. Dat had ik tegen hem gezegd toen ik hem vanaf de luchthaven belde om afscheid te nemen. ‘Ik ga een paar dagen op reis, en wanneer ik terug ben ga ik een detectivebureau beginnen.’ Dat is het voordeel van veel geld hebben. Hij had me niet uitgelachen. Waarom zou hij ook, als iemand die zijn geld verdient met het tekenen van stripfiguren?

‘Jazeker. Dat ga ik een dezer dagen doen. Zeker weten.’

De gasten in het restaurant keken me nog vreemder aan, maar ik dacht alleen maar aan mijn eend en aan Santi. En aan jou, de hele tijd.

‘Ah, mooi. Het is namelijk zo ...’

‘Wat is er?’

‘Niets, maar ik heb een zaak voor je. Dat wil zeggen, als je geïnteresseerd bent.’

Ik zweeg. Wat moest ik antwoorden? We keken elkaar lang aan. Nou ja, we keken allebei naar het beeld van de ander op het scherm, totdat hij zei: ‘Ben je geïnteresseerd of niet, Andrea?’

Ik schraapte mijn keel, zowel om me interessant voor te doen als om tijd te winnen. Na een paar seconden stopte ik met mijn toneelstukje.

‘Waar gaat het om?’

‘Een vriend van me is onder verdachte omstandigheden overleden. Een collega-striptekenaar. Hij is vanochtend dood in zijn appartement gevonden.’

Dat klonk veelbelovend.

‘Ik ... ik zou willen zeggen dat ik eraan kom, maar dat klinkt in dit geval een beetje raar.’

‘Wil je de zaak of niet?’

Een echte heer, die Santi, zoals altijd.

‘Wacht, noteer dit nummer ...’

Ik gaf hem het mobiele nummer van Járcor, mijn vroegere patrouillemaat bij de politie. We waren goede vrienden. Ik wist dat hij me zou helpen. Hij zou de eerste onderzoekshandelingen kunnen verrichten voordat het lijk koud werd. En ik zou de eerstvolgende vlucht naar Mexico nemen.

‘Heel goed, zusje. Dat is dan afgesproken.’

‘Hoe gaat het met de kinderen?’

‘Goed, goed ...’

‘En Amy?’ Zijn Amerikaanse vrouw, die de tekeningen inkleurt.

‘Stress, je kent het wel. En jij? Heb je gehuild, Andy?’

‘Nee, nee ...’

‘O, gelukkig.’ De voorbeeldige familie. ‘Oké, dan bel ik die vriend van je en dan zien we elkaar hier. Ik zie ernaar uit om je weer te zien. Goede reis.’

‘Dank je.’

‘Oké, ik zie je.’

‘Tot later.’

‘O, trouwens, Andrea ...’

‘Wat?’

‘Ik hou van je.’

En hij hing op.

Ik bleef naar het beeldscherm van mijn telefoon staren. Ik zat in een Chinees restaurant in Parijs de beste pekingeend ooit te eten, ik had een zaak, mijn eerste als privédetective, en het enige waar ik aan kon denken was jij, Armengol. Mijn dode minnaar, een paar jaar geleden vermoord door een huurmoordenaar van de narco’s.

Ik betaalde en gaf een goede fooi. Het pistool dumpte ik in een afvalbak. Er wachtte een vliegtuig op me. Het pistool kon niet mee.

3

Het gegil was tot op tientallen meters afstand van de varkensstal te horen. De stank droeg kilometers ver.

De Burger reed in zijn jeep, alleen, zonder bewakers of lijfwachten, naar El Gran Bromio. Hij werkte altijd alleen. Zijn reputatie vormde voldoende bescherming.

De capo kwam aan bij een wachthuisje waar een narco met het gezicht van een huurmoordenaar hem ontving met een MAC10-mitrailleur om zijn schouder.

De blikken van de twee mannen kruisten elkaar. De narco herkende de Burger onmiddellijk aan zijn zwarte hoed, zijn rastakapsel, zijn bril met spiegellende glazen en zijn armen met tatoeages van duivels. Hij groette hem met een respectvol knikje en liet hem passeren.

Hij reed verder naar een aantal structuren die op hangars leken, waar het gegil van de varkens vandaan kwam. Buiten stond de zwarte Impala 1970 van Lizzy Zubiaga, zijn petekind, tussen twee pick-uptrucks van het merk Lobo. Van haar lijfwachten.

El Gran Bromio was een varkenshouderij van een vriend van hem. Lizzy had hem gevraagd om een kudde varkens te regelen 'voor een kunstproject'. Dat was niet moeilijk geweest. De Burger had zijn vriend driemaal de marktwaarde van de dieren betaald.

Hij stapte uit de auto en pakte een Pacífico-biertje uit de koelbox op de stoel naast hem, het laatste van het sixpack dat hij had meegenomen voor de rit van Culiacán naar de ranch.

Hij opende het blikje, en terwijl hij het leegdronk wenste hij dat hij geen reukvermogen had.

Hij kneep het blikje fijn tussen zijn vingers en gooide het weg. Hij zuchtte diep. Een fijngevoelig type was hij niet, integendeel

zelfs, maar hij moest moed verzamelen om de dochter van *de Baron* onder ogen te komen. De Baron, die een paar jaar geleden was omgekomen bij een vuurgevecht in Lerdo, Durango, was zijn beste vriend geweest.

Ay, ouwe makker van me, het is dat ik zo van je hou, al leef je niet meer, dacht hij, en na diep te hebben ingeademd, duwde hij tegen de deur van de hangar.

Wat hij binnen zag, was een ansichtkaart van de hel.

Midden in de hangar lag een stapel varkenskadavers in een zee van bloed. Boven de vleesmassa hingen zwermen zoemende vliegen. De dieren die nog leefden gilden het uit, als een koor van verdoemde zielen.

Bij de stapel varkens stond Lizzy met een pneumatische boor in haar handen, omringd door diverse helpers, terwijl de lijfwachten in een hoek met afgrijzen stonden toe te kijken. Het was voor de Burger niet moeilijk om de lijfwachten van de anderen te onderscheiden: de huurmoordenaars zagen eruit als cowboys, de vrienden van Lizzy als nichten.

Een paar knechten van de ranch droegen een stang naar Lizzy toe. Aan de stang hing een haak. Aan de haak hing een varken, vastgebonden aan zijn poten. Het dier verzette zich uit alle macht terwijl enkelen van de vrienden microfoons rondom de plek opstelden.

‘Klaar?’ zei een van hen.

‘Ga je gang,’ antwoordde een ander.

Lizzy viel het varken aan met de boor. Eerst boorde ze het dier in een zij. Daarna brak ze zijn poten. Tot slot perforeerde ze zijn maag. Terwijl de maagsappen uit zijn kapotte darmen liepen, gilde het varken zo hartverscheurend dat de Burger er kippenvel van kreeg.

Het enige waartoe de oude capo nog in staat was, was uit de zak van zijn leren jasje een zilveren sigarettendoos te halen, daar een Delicado zonder filter uit te nemen en die aan te steken met een Zippo met het logo van Anthrax.

Hij liet de blauwgrijze rook ontsnappen uit zijn mond en haalde adem door zijn neus. Hij was blij dat de stank zo wat minder sterk werd en liep naar de groep vreemde vogels toe. Toen hij bij ze aankwam, was het varken al dood.

‘Ach, slim meisje van me, wat gebeurt hier?’ vroeg hij. Noch Lizzy,

noch haar vrienden hadden hem tot dat moment opgemerkt. De vrouw vloog in zijn armen en bedekte zijn gezicht met kussen.

‘Peetvader!’

De man maakte zich vriendelijk maar beslist van haar los.

‘Wat is dit allemaal, Lizbeth?’

Hij gebruikte haar volledige naam alleen als hij boos was. Tot ieders verrassing sloeg de leider van het Constanza-kartel haar ogen beschaamd neer. Tegen iedere andere persoon zou ze agressief zijn geworden. Maar niet tegen de enige man die ze nog vertrouwde na de dood van haar vader en van haar biechtvader, pastoor Parada.

‘We ... maken opnamen van de varkentjes.’

‘Waarvoor?’

Ze draaide zich om naar de anderen en zei: ‘Ik ben zo terug. Vijf minuten.’

De mannen die er in de ogen van de Burger uitzagen als homo’s leken hem met hun blik te bedanken. Ze pakte hem bij zijn arm en leidde hem het gebouw uit.

‘Wijs me niet terecht, peetvader. Niet waar mijn crew bij is.’

‘Wie zijn die nichten?’

‘Dat is mijn creatieve team.’

‘Eén heeft roze haar.’

‘Ah, dat is Tony. Hij is geluidstechnicus in Los Angeles. Die is speciaal overgekomen om de beestjes op te nemen.’

De Burger bleef staan, draaide zich naar haar toe en keek haar recht aan. Elke keer dat hij haar zag, had ze een andere look. Nu had ze heel kortgeknipt, zwart haar en was ze vermomd als schoolmeisje, met geruite rok, blouse en stropdas.

‘Wat heeft dit in godsnaam te betekenen? Zou je me dat kunnen uitleggen?’

Lizzy was beslist geen kleine vrouw, maar naast haar peetvader leek ze een meisje. De Burger bleef haar strak aankijken. Hij dacht dat ze hem in zijn gezicht zou spugen of iets dergelijks.

Haar ogen vulden zich met tranen.

‘Ik ben een geluidsinstallatie aan het maken.’

‘Een wat?’

Meer dan een halfuur had Lizzy nodig om haar peetvader uit te leggen wat een installatie was en welke plaats de installatie innam

binnen het totale panorama van de hedendaagse beeldende kunst. Dat het de bedoeling was om het publiek te choqueren met het geluid van honderden stervende varkens. Dat ze het gillen van de varkens heel zorgvuldig opnamen om een geluidsinstallatie met 64 kanalen te creëren die via acht in een cirkel opgestelde boxen te horen zou zijn. Dat ze haar carrière als kunstenaar weer wilde oppakken.

‘Kunstenaar? Kunstenaar mijn reet, Lizbeth! En het bedrijf naar de kloten laten gaan, of wat?’

Deze keer kreeg Lizzy een harde blik in haar ogen.

‘De zaken gaan beter dan ooit.’

‘Waarom heb je dan alle laboratoria laten ontmantelen?’

‘U begrijpt het niet. U lijkt mijn vader wel.’

Bij het noemen van zijn vriend nam de Burger zijn hoed af, sloeg zijn ogen neer en zei: ‘Moge God hem onder Zijn hoede hebben genomen.’ Daarna zette hij zijn stetson weer op zijn hoofd en begon hij zijn peetdochter weer verwijten te maken.

‘Peetvader, genoeg. Ik pik dit van niemand. Zelfs niet van u.’

Lizzy keerde hem haar rug toe en liep terug naar het slachthuis.

‘Meisje!’ riep de Burger. Ze stopte, maar bleef met haar rug naar hem toe staan. ‘In naam van je vader en je overleden peetmoeder vraag ik je om uit te leggen waar je mee bezig bent.’

Lizzy draaide zich om en liep terug naar de Burger. In haar ogen was een vreemde schittering te zien.

‘Peetvader, beseft u het dan niet? De tijden zijn aan het veranderen. En wij moeten mee veranderen. Het zal niet lang meer duren voordat de pillen en de pasta’s uit de mode raken. Niemand zal die meer willen. De toekomst ligt elders.’

‘En waar dan wel?’

Lizzy glimlachte. Haar parelwitte tanden en perfecte huid deden een huivering door hem heen gaan.

‘In de financiële dienstverlening.’

Dat was te veel voor de oude man.

‘D-dat begrijp ik niet.’

Lizzy stak haar hand in de binnenzak van haar peetvader. Ze pakte de sigarettenkoker, opende hem en nam zonder te vragen een sigaret. Ze stak hem aan met haar eigen aansteker, een Zippo met het gezicht van Death, de zus van Sandman.

‘Hoe kunt u zoiets smerigs roken? Dan is marihuana nog beter, dat smaakt een stuk minder goor.’

Omdat de man niet lachte om haar geestig bedoelde opmerking, vervolgde ze haar uiteenzetting.

‘Kijk, peetvader, het is heel eenvoudig. Binnen afzienbare tijd zullen onze activiteiten niet meer kosteneffectief zijn ...’

‘Waar haal je dat vandaan?’

‘Dat heb ik ergens gelezen ... in een financieel verslag. In verschillende financiële verslagen.’

‘Je hebt acht crystal meth- en metamfetaminelaboratoria laten ontmantelen vanwege een financieel verslag?!’

‘Schreeuw niet zo tegen me. Het was te gecompliceerd geworden.’

‘Wij waren de koningen van de synthetische drugs. Onze amfetamines ...’

‘Ik weet het, ik weet het. Maar het was ontzettend moeilijk geworden om de kwaliteitscontrole op peil te houden.’

‘Had je daar niet een of andere chemicus voor in dienst?’

Professor Meyer. Winnaar van de Nationale Wetenschapsprijs. Decaan van de scheikundefaculteit. Een beminnelijke vijftiger, aanbeden door zijn studenten van de Autonome Universiteit van de deelstaat, met een column over wetenschap in een lokale krant. Lizzy had hem weten over te halen om voor haar te komen werken.

‘Ja. Maar dat heeft niet lang geduurd.’

De man, een toonbeeld van integriteit, had afwijzend gereageerd op de impliciete en expliciete uitnodigingen van verschillende drugsbaronnen om toezicht te houden op de productie van hun clandestiene laboratoria. Het was Lizzy geweest die de manier had gevonden om de man van gedachten te laten veranderen: ze had zijn dochter laten ontvoeren, met pasgeboren kind en al.

De professor had een aantal maanden gewerkt in de laboratoria van Lizzy in Guadalajara en langs de kust van Colima en Sinaloa. Acht productielijnen die alleen stillagen als de efedrine schaars was.

Maar de man bleek niet bestand tegen de druk. In een van de laboratoria werd hij getroffen door een fatale hartaanval. Lizzy had opdracht gegeven om hem vanuit een helikopter in zee te gooien, samen met de lichamen van zijn dochter en de baby.

Dat was de druppel geweest die de emmer had doen overlopen.

De leider van het Constanza-kartel had besloten een andere weg in te slaan. En dat probeerde ze nu uit te leggen aan haar luitenant.

‘Denk hier eens aan, peetvader. Deze bedrijfstak is heel complex geworden. En erg gewelddadig voor een meisje als ik.’

Ze zette een gezicht van gespeelde onschuld op, als een lolita in pornoblaadjes, en de Burger voelde zijn maag omdraaien. Maar onmiddellijk kreeg haar gezicht zijn gebruikelijke hardheid weer terug.

‘Waarom het risico lopen? Waarom de hele tijd bloed aan je handen krijgen?’

‘Wat wil je dan, meisje?’

‘Luister naar mijn idee, peetvader. Als ik u niet weet te overtuigen, doe ik u de laboratoria cadeau en kunt u wat mij betreft de pasta’s en de crystal meth blijven produceren.’

De oude man keek haar uitdrukkingloos aan.

‘Alstublieft, peetvader, denk eens aan al het geld dat deze business genereert. Miljoenen en miljoenen dollars. Nou dan? We kunnen toch niet eeuwig doorgaan met het smokkelen van eendollarbiljetten in rugzakken om ze bij kleine banken in McAllen te deponeren?’

De Burger vertrok geen spier.

‘We moeten groot denken. Mijn vader en zijn mannen hebben de zaken van mijn opa geconsolideerd. Nu moeten we ze in een onderneming onderbrengen. Een transnationale onderneming. We hebben iemand nodig die met dat geld kan schuiven. Iemand die het naar een veilige plaats overbrengt, witwast en weer terugsluist, helemaal schoon, in onze zakken.’

De man reageerde niet.

‘En die iemand ben ik, peetvader. Ik ben geen narco meer. Het Constanza-kartel houdt op te bestaan. Vanaf nu ben ik de CEO van Media Development Associates. MDA, vat u hem?’

De Burger keek Lizzy aan met een blik die een brandkast zou kunnen doorboren. Daarna mompelde hij, bijna onhoorbaar:

‘Ik ben als narco geboren, meisje. En ik zal sterven met mijn laarzen aan. Hou mij buiten je plannen.’

Over beide wangen van Lizzy liep een grote traan. Zwijgend draaide ze zich om.

Zonder nog een woord te zeggen liep ze weg. De Burger keek toe hoe de afstand tussen hen steeds groter werd. Hij zag haar het slachthuis binnengaan en hoorde haar bevel geven om de opnamen te hervatten. De Burger vertrok in stilte. Hij bleef niet om te kijken hoe het volgende varken werd geslacht.

Ze gingen het levend verbranden.